

¹Dies sind die Reden des Predigers, des Sohnes Davids, des Königs zu Jerusalem.²Es ist alles ganz eitel, sprach der Prediger, es ist alles ganz eitel.³Was hat der Mensch für Gewinn von aller seiner Mühe, die er hat unter der Sonne?⁴Ein Geschlecht vergeht, das andere kommt; die Erde aber bleibt ewiglich.⁵Die Sonne geht auf und geht unter und läuft an ihren Ort, daß sie wieder daselbst aufgehe.⁶Der Wind geht gen Mittag und kommt herum zur Mitternacht und wieder herum an den Ort, da er anfang.⁷Alle Wasser laufen ins Meer, doch wird das Meer nicht voller; an den Ort, da sie her fließen, fließen sie wieder hin.⁸Es sind alle Dinge so voll Mühe, daß es niemand ausreden kann. Das Auge sieht sich nimmer satt, und das Ohr hört sich nimmer satt.⁹Was ist's, das geschehen ist? Eben das hernach geschehen wird. Was ist's, das man getan hat? Eben das man hernach tun wird; und geschieht nichts Neues unter der Sonne.¹⁰Geschieht auch etwas, davon man sagen möchte: Siehe, das ist neu? Es ist zuvor auch geschehen in den langen Zeiten, die vor uns gewesen sind.¹¹Man gedenkt nicht derer, die zuvor gewesen sind; also auch derer, so hernach kommen, wird man nicht gedenken bei denen, die darnach sein werden.¹²Ich, der Prediger, war König zu Jerusalem{~}¹³und richtete mein Herz zu suchen und zu forschen weislich alles, was man unter dem Himmel tut. Solche unselige Mühe hat Gott den Menschenkindern gegeben, daß sie sich darin müssen quälen.¹⁴Ich sah an alles Tun, das unter der Sonne geschieht; und siehe, es war alles eitel und

¹كَلَامُ الْجَامِعَةِ ابْنِ دَاوُدَ الْمَلِكِ فِي أُورُشَلِيمَ،²بَاطِلُ الْبَاطِلِ قَالِ الْجَامِعَةُ. بَاطِلُ الْبَاطِلِ الْكُلُّ بَاطِلٌ.³مَا الْقَائِدَةُ لِلْإِنْسَانِ مِنْ كُلِّ تَعْيَةٍ الَّتِي يَتَعَبُهَا تَحْتَ الشَّمْسِ. دَوْرٌ يَمُضِي وَدَوْرٌ يَجِيءُ، وَالْأَرْضُ قَائِمَةٌ إِلَى الْآبِدِ.⁴وَالشَّمْسُ تَشْرِقُ، وَالشَّمْسُ تَغْرُبُ، وَتُسْرِعُ إِلَى مَوْضِعِهَا حَيْثُ تَشْرِقُ.⁵الرَّيْحُ تَذْهَبُ إِلَى الْجَنُوبِ وَتَدْوُرُ إِلَى الشِّمَالِ. تَذْهَبُ دَائِرَةً دَوْرَانَا، وَإِلَى مَذَارِئِهَا تَرْجِعُ الرَّيْحُ. كُلُّ الْأَنْهَارِ تَجْرِي إِلَى الْبَحْرِ وَالتَّحَرُّ لَيْسَ بِمَلَأَنَ. إِلَى الْمَكَانِ الَّتِي جَرَتْ مِنْهُ الْأَنْهَارُ إِلَى هُنَاكَ تَذْهَبُ رَاجِعَةً.⁶كُلُّ الْكَلَامِ يَقْصُرُ. لَا يَسْتَطِيعُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُخَيِّرَ بِالْكُلِّ. الْعَيْنُ لَا تَشْبَعُ مِنَ النَّظَرِ، وَالْأَذُنُ لَا تَمْلَأُ مِنَ السَّمْعِ. مَا كَانَ فَهُوَ مَا يَكُونُ، وَالَّذِي صُنِعَ فَهُوَ الَّذِي يُصْنَعُ. قَلَيْسَ تَحْتَ الشَّمْسِ جَدِيدٌ.⁷إِنْ وَجِدَ شَيْءٌ يُقَالُ عَنْهُ، انْظُرْ. هَذَا جَدِيدٌ. فَهُوَ مُنْذُ زَمَانٍ كَانَ فِي الدُّهُورِ الَّتِي كَانَتْ قَبْلَنَا. لَيْسَ ذِكْرٌ لِلْأَوَّلِينَ. وَالْآخِرُونَ أَيْضًا الَّذِينَ سَيَكُونُونَ لَا يَكُونُ لَهُمْ ذِكْرٌ عِنْدَ الَّذِينَ يَكُونُونَ بَعْدَهُمْ.⁸أَنَا الْجَامِعَةُ كُنْتُ مَلِكًا عَلَى إِسْرَائِيلَ فِي أُورُشَلِيمَ.⁹وَوَجَّهْتُ قَلْبِي لِلشُّوَالِ وَالتَّفَتِيشِ بِالْحِكْمَةِ عَنْ كُلِّ مَا عَمِلَ تَحْتَ السَّمَاوَاتِ. هُوَ عَتَاءٌ رَدِيءٌ جَعَلَهُ اللَّهُ لِبَنِي الْبَشَرِ لِيَعْنُوا فِيهِ.¹⁰رَأَيْتُ كُلَّ الْأَعْمَالِ الَّتِي عَمِلْتُ تَحْتَ الشَّمْسِ فَإِذَا الْكُلُّ بَاطِلٌ وَقَبْضُ الرَّيْحِ. الْآعْوَجُ لَا يُمْكِنُ أَنْ يَقْوَمَ، وَالنَّقْصُ لَا يُمْكِنُ أَنْ يُجْتَرَّ.¹¹أَنَا تَاجَيْتُ قَلْبِي قَائِلًا، هَا أَنَا قَدْ عَظُمْتُ وَارْدَدْتُ حِكْمَةً أَكْثَرَ مِنْ كُلِّ مَنْ كَانَ قَبْلِي عَلَى أُورُشَلِيمَ، وَقَدْ رَأَى قَلْبِي كَثِيرًا مِنَ الْحِكْمَةِ وَالْمَعْرِفَةِ.¹²وَوَجَّهْتُ قَلْبِي لِمَعْرِفَةِ الْحِكْمَةِ وَلِمَعْرِفَةِ الْحَقَائِقِ وَالْجَهْلِ. فَعَرَفْتُ أَنَّ هَذَا أَيْضًا قَبْضُ الرَّيْحِ. لِأَنَّ فِي كَثْرَةِ الْحِكْمَةِ كَثْرَةَ الْعَمَلِ، وَالَّذِي يَزِيدُ عِلْمًا يَزِيدُ حُزْنًا.

Haschen nach dem Wind.¹⁵ Krumm kann nicht schlicht werden noch, was fehlt, gezählt werden.¹⁶ Ich sprach in meinem Herzen: Siehe, ich bin herrlich geworden und habe mehr Weisheit denn alle, die vor mir gewesen sind zu Jerusalem, und mein Herz hat viel gelernt und erfahren.¹⁷ Und richtete auch mein Herz darauf, daß ich erkannte Weisheit und erkannte Tollheit und Torheit. Ich ward aber gewahr, daß solches auch Mühe um Wind ist.¹⁸ Denn wo viel Weisheit ist, da ist viel Grämens; und wer viel lernt, der muß viel leiden.